

Zamýšlel-li odvolací soud, jak se zdá, provéstí opakování důkazů pouhým přečtením protokolů o výsledku svědků a stran prvním soudem sepsaných, měl tím spíše vysloviti to průvodním usnesením, aby poskytnul stranám možnost tento nesprávný postup, přičítící se zásadě ústnosti a bezprostřednosti, káratí výtkou ve smyslu § 196 čs. a tak si zabezpečiti pro odvolací řízení uplatňování dovolacího důvodu § 503. č. 2. Odvolací soud tak neučinil a dospěl na základě nesprávného postupu ke zjištění, jež, nebyvše získána cestou předepsanou zákonem, nemohou sloužiti za základ rozhodnutí, ježto dle zákona vůbec neexistují. Tím pak, že soud odvolací svému rozhodnutí položil za základ skutkové předpoklady, jež nemají ve spisech zákonné opory, přivodil vadu rozsudku, zmíněnou v § 503. č. 3 čs., pročež jest odvolání v tomto směru odůvodněno.

Dovolací soud má ale za to, že jest zde i dovolací důvod § 503. č. 2 čs. První soud na základě svého mylného náhledu nepokládal za nutné prováděti zjištění o skutkových základech žaloby. Odvolací soud této vady neodstranil, ačkoli byla v tomto směru v odvolání vytýkána neúplnost řízení, nýbrž provedl zjištění způsoben nezákonným, jak bylo shora ukázáno. Jest tedy řízení před odvolacím soudem ztiženo též nedostatkem druhu zmíněného v § 503. č. 2 čs.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 5. března 1919 čj. Rv-I., 136-19-1.)*

Schin.

Není třeba, aby zaměstnaný před každým onemocněním byl aspoň 14 dní v práci, jen když služební poměr trval již 14 dní.

Žalobce, jenž již přes rok v závodu byl zaměstnán, onemocněl dvakrát po sobě, po prvé 7 dnů, na to po pětidenní práci, opětně 6 dnů jinou nemocí s první nesouvisící.

*) Pozn. redakce. Rozhodnutím tímto staví se náš nejvyšší soud v řady rozhodných zastánců zásad ústnosti a přímesti civ. řízení soudního, což dlužno nejvřeleji pozdraviti. Zásadní tento souhlas nemůže nám však vaditi, abychom neprojevíli svých pochybností o tom, je-li právě v hořejším případě postup nejvyššího soudu zcela správný. Těžiště otázky je v tom, že soud první instance důkazy sice provedl ale duševně jich (podle § 272 c. ř. s.) vůbec nezpracoval; případy tyto dlužno posuzovati s hlediska §u 498-I. c. ř. s., o němž se nejvyšší soud

První soud přiznal mu mzdu i za prvních 7 dnů nemoci promeškaných, i za 6 dnů druhou nemocí zanedbaných.

Druhá stolice (zemský soud v Brně) vyhověla odvolání žalovaného podnikatele částečně, zamítnutnuvši nárok žalobcův co do částky 57 K 60 h za šest dnů druhou nemocí zameškaných.

Nejvyšší soud vyhověl dovolání žalobcovu a obnovil rozsudek stolice první z těchto důvodů: Jedná se o to, jak jest vykládati ustanovení § 1154. b) obč. z., dle něhož zaměstnaný podrží svůj nárok na mzdu, když konav práci nejméně po 14 dní pro nemoc po dobu poměrně krátkou, však týden nepřesahující, nemůže práci konati, v tom případě, že zaměstnaný opětně onemocní, aniž doba mezi prvním a druhým onemocněním dosáhne 14 dnů. Rozsudek v odpor vzatý zaujal stanovisko, že v takovém případě zaměstnaný nároku na mzdu nemá, a že při opětovném onemocnění jest třeba, aby před každým opětovným onemocněním zaměstnanec aspoň 14 dní pracoval.

Názoru tomu nelze přisvědčiti.

Tendenci zákona jest, jak z motivů jeho vyplývá, aby byla přiznána výhoda práva žádati mzdu i za dobu, kdy zaměstnanec pro nemoc nebo nehodu pro krátký, týden nepřesahující čas nemůže pracovati, takovým zaměstnancům, kteří jsou trvaleji zaměstnáni. Výhody té nejsou účastni ná denní a jiní podobní přechodní pracovníci. Jako kritérium trvalejšího zaměstnání stanoví § 1154. lit. b) ob. z. obč., že zaměstnanec alespoň 14 dní pracoval. Jest tedy ustanovení předchozí 14denní práce podmínkou, jež nárok hořejší zakládá. Jakmile pak nárok ten uplynutím nejméně 14denní pracovní doby jest založen, trvá dále po celou následovní pracovní dobu. Podmínka ta vztahuje se toliko na počátek pracovního poměru, neplatí však pro další trvání poměru toho. Slova »nach mindestens 14tägiger Dienstleistung« mají též význam, jako slova »wenn das Dienstverhältnis wenigstens 14 Tage gedauert hat.« To vyplývá ze srovnání § 1154. b) s obdobným ustanovením § 1156. obč. z. (ve znění novelisovaném), jenž na případ zcela obdobný

vůbec nezmiňuje, ačkoli i v literatuře i dosavadní judikatuře dostalo se právě tomuto ustanovení zákona, zejména i jeho slovům (»výsledky jednání . . . v procesních spisech . . . na jisto postavené«) dostatečného osvětlení. Srv. Klein, Vorles. 47 násl. Hora, Odvolání, 88, 89, též, Právník, 1905, 759 násl., 819 násl.; rozh. 4/3 1903. č. 17.444, (Právník, 800/04), 28/11 1916 Rv. I 422 (Zentralblatt. 184/17), 14/3 1916, Rv. VI. 40/16 (Zbl. 589/16), jež však jde příliš daleko.

užívá rčení druhého. Mimo to dlužno poukázat také k tomu, že příbuzný zákon o obchodních pomocnících stanoví v § 8. jako podmínku nároku na plat po dobu nemoci pouhé nastoupení služby a že také sociálně-politický účel uvedeného ustanovení zákona, podporovati a chrániti zaměstnance jako hospodářsky slabšího, svědčí proto, že ustanovení zmíněné sluší vykládati ve prospěch zaměstnance.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 30. září 1919 Rv-II. 235/19.

Dr. Kasper.

Na plat profesora ústavu, jenž požívá podpory státu, nelze vésti exekuci ve smyslu zákona ze dne 21. dubna 1882 č. 123 ř. z., protože není osobou, postavenou ve veřejné službě. — Služné za hodiny přespočetné nemá povahy stálých platů dle § 299-I. ex. ř.

Soud rekursní proti náhledu exekučního soudu I. instance prohlásil platy profesora Obchodní Akademie za podrobené exekuci jako osoby, postavené ve službách veřejných dle zákona ze dne 21. dubna 1882 č. 123 ř. z., protože Obchodní Akademie přesto, že jest zřízena soukromým spolkem, požívá subvence státní, zemské i obecní a definitivní ustanovení jmenovaných profesorů nabývá platnosti schválením ministerstva vyučování, a stát ve správě ústavu jest zastoupen. Nespadá tedy služné profesora tohoto ústavu pod zákon ze dne 26. května 1888 č. 75. ř. z., který upravuje exekuci na příjmy osob ustanovených v soukromé službě.

Nejvyšší soud nepřiklonil se k tomuto názoru. Pro řešení této sporné otázky jsou předem směrodatna ustanovení zmíněného zákona.

Dle znění § 1. tohoto zákona byl by náhled soudu rekursního jen tehdy správným, kdyby bylo lze na Obchodní Akademii pohlížeti jako na učiliště státní, zemské, obecní neb jako na konfesionální školu ve smyslu zákona. To však nebylo ani tvrzeno a nedá se odvoditi ani ze správy ředitelství ústavu, protože základ k vydržování Akademie vyžadovaný, jakož i Akademie sama jsou ve správě soukromé a nikoliv veřejné; tomu nevádí okolnost, že ústav má též podporu státní a že si stát vyhradil jistý vliv na jmenování profesorů, protože na př. také u bank a soukromých drah zakročují zaměpanští komisaři, aniž následkem toho vyko-